

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-218/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu toga suda Ivi Raos, u pravnoj stvari tužiteljice Štefaniye Veliki iz Zagreba, Vilima Korajca 11, OIB: 08396730126, zastupane po punomoćniku Vedranu Miličeviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 15. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, 20. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 10. stavka 2. Ugovora o kreditu broj 9011440204 od 29.5. 2006., sklopljenog između tužitelja i tuženika, koja glasi:

"U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate.

II. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 220,02 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 8. prosinca 2011. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 1. siječnja 2023. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB, od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. po stopi koja se dobije uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 31. prosinca 2023. do isplate po referentnoj stopi tj. po kamatnoj stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili graničnoj kamatnoj stopi proizašloj iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, uvećanoj za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 303,10 Eur sa zateznim kamatama tekućim od 20. svibnja 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovom sudu tužbu u kojoj navodi kako su 29. 5. 2006. tužitelj i tuženi su sklopili Ugovor o kreditu broj 9011440204, temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju kredit za adaptaciju stambenog objekta i otplatu prije realiziranog kredita u banci broj 9179255881, u iznosu od 38.792,51 CHF u kunsjoj protuvrijednost po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Tužitelj podnosi ovu tužbu iz razloga što smatra da su predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača, na način da je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe, i to prvenstveno odredbu članka 10. stavka 2. predmetnog ugovora o kreditu, koja se odnosi na plaćanje tzv. "izlazne naknade" tj. na naknade za prijevremenu otplatu kredita. Tužitelj je dana 8. 12. 2011. prijevremeno otplatio predmetni kredit. Tuženik je tužitelju prilikom prijevermene otplate kredita dodatno naplato iznos od 1.657,74 HRK / 220,02 EUR. Tuženik je to učinio temeljem odredbe članka 10. stavka 2. Ugovora o kreditu, a koja glasi: "U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevermene otplate." Tuženik je takvu ugovornu odredbu koristio kao ugovornu kaznu u smislu Zakona o obveznim odnosima, iako ugovorna kazna nikad nije bila ugovorena, a tuženiku s prijevremenom otplatom kredita nije nastala nikakva šteta. Naime, sukladno članku 1024. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, u slučaju prijevermene otplate kredita, korisnik kredita je dužan davatelju kredita naknaditi štetu samo ako ju je davatelj kredita pretrpio. S obzirom na to da se u gore navedenom slučaju radi o kogentnoj zakonskoj normi može se zaključiti da je članak 10. stavak 2. Ugovora o kreditu sklopljenog između tužitelja i tuženika ništetan u dijelu u kojem sebi daje za pravo zaračunat naknadu sukladno aktima tuženika, bez obzira na to je li nastupila šteta za davatelja kredita. Nadalje, tužitelj se poziva na presudu Županijskog suda u Vukovaru poslovni posl. broj GŽ-1837/14 od 5. 11. 2014. kojom je taj sud kao drugostupanjski potvrdio presudu Općinskog suda u Županji posl. broj P-428/13 od 28. ožujka 2014. Naime, u spomenutoj presudi navodi se sljedeće: "Odlučujući o osnovanost tužbenog zahtjeva glede utvrđenja ništetnost odredbe članka 9. stavka 2. Ugovora o kreditu, a polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, prvostupanjski sud, prema ocjeni ovog suda kao drugostupanjskog, smatrajući da je sporna odredba Ugovora zaključenog između stranaka suprotna odredbi članka 1024. stavka 4. ZOO-a glede pravnih posljedica raskida Ugovora i vraćanja kredita prije roka, tj. da se ne radi o odgovornost za štetu prouzročenu povredom neke obveze iz Ugovora zbog prijevermene otplate kredita, tj. o ugovornoj odgovornost i postojanju uzročno-posljedične veze između prijevermene otplate kredita od strane korisnika kredita i nastale štete za davatelja kredita, a to znači da se radi o kogentnoj zakonskoj odredbi i svaka suprotna ugovorna odredba bila bi ništetna, iz čega proizlazi

pravno pravdan zaključak o osnovanost ovako činjenično i pravno koncipiranog tužbenog zahtjeva tužitelja glede utvrđenja ništetnost ugovorne odredbe...." Na taj je način tuženik ostvario nepripadajuću imovinsku korist u visini od 2 20,02 EUR.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana, ističe prigovor zastare. Navodi kako osnove za fiksiranje dospijeća i početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe nema, a isto proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. 4.2024. (GP i BG protiv Banco Santander SA), prema kojoj je taj Sud, među ostalim, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke. Dakle, na temelju presude Suda EU, koja djeluje prema svima (erga omnes) i retroaktivno (ex tunc), pa tako i u odnosu na hrvatske sudove, potrošač, ovdje tužitelj je mogao postati svjestan nepoštenosti predmetne odredbe. Svijest je potrošača, ovdje tužitelja o ništetnosti ugovorne odredbe i posljedica koje iz toga proizlaze morala nastati, ako ne ranije, onda 2014. kada je prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Neovisno od toga što se prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ veže za klauzulu o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom, riječ je o istim „standardima“ koji se mogu primijeniti i na ostale klauzule ugovora, što je između ostalog i argumentacija sudova kada sude o ništetnosti odredaba ugovora na koje se presuda po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite ne primjenjuje izravno, ali se prema argumentaciji sudova primjenjuju „standardi“ po kojima je utvrđena ništetnost za ugovorne odredbe iz CHF ugovora o kreditu. Podredno, svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morali su nastati/postojati, ako ne ranije, onda 2018. kada je i drugi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Sukladno odredbi članka 2. st. 1. t. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citirane odredbe ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za prijevremenu otplatu kredita temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. U Direktivi 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ navodi se kako se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede

na tržištu. Prema tome, u vrijeme plaćanje sporne naknade, takva je naknada bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da je odredba ugovora o kreditu kojom je ugovorena predmetna naknada ništetna. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Prema presudi Suda EU C-415/11 Aziz proizlazi sljedeće: „Konceptija pojma „značajnije neravnoteže“ na štetu potrošača mora se ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava koje bi se primijenilo u odsutnosti bilo kakvog sporazuma među strankama, kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljnu pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom.“ Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, i da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom, odnosno jer je ista u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način te određiva u svakom trenutku. Dakle, ugovaranje odredbe o naplati sporne naknade nesporno je u skladu s odredbama zakona, a što čini neosnovanim navode tužitelja o eventualnoj nepoštenosti, odnosno ništetnosti iste. Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Tuženik ističe kako je vrijednost predmeta spora utvrđena suviše visoko obzirom da je tužitelj postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu na iznos od 220,02 EUR. U tome smislu tuženik ukazuje i na sudsku praksu VSRH: „U sporu je tužiteljica istaknula zahtjev za činidbu, te deklaratorni zahtjev koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu. Deklaratorni je zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koji treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora se računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu.“ (VSRH, br. Revr 774/05-2 od 13.12.2005.). „Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu koja treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na činidbu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se tada samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu“ (VSRH, br. Revr 475/08-2 od 27.10.2008.). Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku izvršen je uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 9011440204 od 29. 5. 2006. (list 5-10 spisa), potvrdu tuženika od 5. 3. 2025. (list 4 spisa) te je saslušan tužitelj.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nišetnom odredbe članka 10. stavka 2. Ugovora o kreditu broj 9011440204 od 29.5. 2006., sklopljenog između tužitelja i tuženika, koja glasi: "U tom slučaju Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke važećim na dan prijevremene otplate kao i zahtjev za isplatom iznosa naplaćenog temeljem predmetne nišetne odredbe.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 9011440204 od 29.05.2006. proizlazi kako je temeljem istog tuženik odobrio i isplato tužitelju kredit za adaptaciju stambenog objekta i otplatu prije realiziranog kredita u banci broj 9179255881, u iznosu od 38.792,51 CHF u kunsjoj protuvrijednost po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita na rok otplate od 168 mjeseci.

7. Iz potvrde tuženika proizlazi kako je tuženik tužitelju naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita 08.12.2011. u iznosu od 1.657,74 kn.

8. Tužiteljica Štefanija Veliki je u svom iskazu navela kako je sporan ugovor o kreditu zaključila iz razloga što su joj bila potrebna novčana sredstva kako bi izvršila adaptaciju stana u kojem je živjela. Od strane službenice banke joj je prezentiran ugovor o kreditu na već sastavljenom obrascu te nije imala mogućnost utjecati na sadržaj ugovornih odredaba pa tako niti na odredbu ugovora koja se odnosila na naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Od strane službenice banke nisu joj posebno obrazlagani nikakvi parametri a vezano za izračun te naknade za prijevremenu otplatu niti je razumjela na što se ista točno odnosi. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije bila vlasnik obrta, društva a niti član moje bližnje obitelji niti je na adresi stana bilo registrirano sjedište društva ili pak obrta.

9. Tužitelj na kojem je teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZPP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti je dokazao svoje svojstvo potrošača te činjenicu kako se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe za adaptaciju stana radi rješavanja stambenog pitanja zaključen izvan trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti tužitelja.

10. Nadalje, prigovor zastare je ocijenjen kao neosnovan jer se protivno navodima iz odgovora na tužbu ne radi o restitucijskom zahtjevu prema kojem bi zastarni rok za predmetno potraživanje počinjao teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost, što je u skladu s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. poslovni broj: Su-IV-47/2020-2, prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje: ZOO/05) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. U konkretnom slučaju tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi nišetnom odredba ugovora, a za koji zahtjev nije nastupila zastara.

11. Na temelju uvida u Ugovor koji prileži spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. ZOO propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Također, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09, dalje: ZPP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno

pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Primjerice su navedene ugovorne odredbe koje bi se, uz ispunjenje prethodno navedenih pretpostavki, mogle smatrati nepoštenima pa tako i odredba kojom se trgovcu dopušta da jednostrano mijenja karakteristike proizvoda ili usluge koji su predmet ugovora, bez valjanog razloga. Kao posljedica nepoštenosti pojedine ugovorne odredbe čl. 102. ZZP propisana je ništetnost, a na što je sud dužan paziti po službenoj dužnosti.

12. Odredbom čl. 59. ZZP propisano je i da obavijest o financijskoj usluzi koja je predmet ugovora sadrži, među ostalim, opis osnovnih obilježja financijske usluge, ukupnu cijenu koju je potrošač dužan platiti za tu uslugu, uključujući sve poreze, pristojbe, naknade i ostale troškove, odnosno, kad točan iznos ukupne cijene nije moguće utvrditi, elemente za izračun ukupne cijene koji omogućavaju potrošaču da sam utvrdi cijenu.

13. Stoga, navod tuženika kojim tvrdi da je odredba Ugovora o kreditu, jasna, lako uočljiva i razumljiva, neosnovan je, s obzirom da temeljem iste nije moguće utvrditi troškove naknade za prijevremenu otplatu kredita, kao i visinu istih, a akte Banke važeće na dan prijevermene otplate tuženik nije prezentirao ovdje tužitelju, niti mu je objasnio na što se odnose troškovi naknade iz navedenih akata Banke kako proizlazi i iz iskaza tužitelja te stranke o istoj odredbi nisu pojedinačno pregovarale, što je protivno odredbama čl. 95. i 96. Zakona o zaštiti potrošača. Kako to ispravno navodi tužitelj iz Ugovora, otplatnog plana ili bilo kojeg drugog dokumenta tuženika nije vidljivo na što se točno odnose ti troškovi (koje je tužitelj snosio u cijelosti), pa je nejasno koje posebne troškove je tuženik mogao imati kod prijevermene otplate konkretnog kredita. Naime, odredba Ugovora o kreditu kojom je određeno da je visina naknade za prijevremenu otplatu kredita isključivo vezana uz akte tuženika, bez navođenja bilo kakvih drugih parametara koji će određivati visinu te naknade, čini takvu odredbu neodređenom i neodredivom te dovodi korisnika kredita u neravno pravo položaj u odnosu na kreditora iz razloga što on ni na koji način ne može utjecati na visinu te naknade, već je upravo tuženik taj koji sam o navedenoj visini odlučuje, a korisnik nema potom pravo pregovarati o visini naknade, o kojoj je kreditor jednostrano donio odluku.

14. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, time da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno, odrediva. Odredbom čl. 270. st. 1. ZOO propisano je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Odredbom čl. 272. ZOO činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

15. U tom smislu, ukazuje se i na pravno shvaćanje zauzeto na sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i sudaca Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Su IV - 308/2020, od 5. studenoga 2020., točka 8., koje glasi: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača

može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ U vezi ništetnosti odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita koja se također analogno primjenjuje u konkretnom slučaju ukazuje se i na shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj Rev- 673/2023-2 od 13. veljače 2024. koje glasi: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita, već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti, kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, te okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovore odredbe, sve u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a u vezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP-a“.

16. U konkretnom slučaju navedena odredba je ništetna, jer se kao što je navedeno o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ista je, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke i tužitelj kao potrošač na nju i visinu naknade nije mogao utjecati, štoviše ista mu je nametnuta kao obveza, bez znanja na što se konkretno odnosi. Pri tome tuženik nije dokazao ni opravdanost ugovorene visine naknade koju je tuženik naplatio u trenutku prijevremene otplate kredita. Ta je odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja te da tužitelju nije objašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

17. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Pri tome valja reći da se okolnost uzrokuje li sporna ugovorna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ocjenjuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu kredita, već i ocjenom bi li neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava. Imajući u vidu da se radi o tipskom ugovoru, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade). Također, tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP kao potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

18. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP (prema kojoj, ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga

proizlaze za njega., to ne zahtjeva nužno u Ugovoru o kreditu specificirano navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu kredita, međutim kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga. Iz prethodnih utvrđenja ne proizlazi da je tužitelj bio informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade jednako kako nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih) te o njenoj krajnjoj svrsi.

19. Obzirom na sve navedeno, a kako je odredbom čl. 323. ZOO propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora te tuženik nije činio spornim da bi naknada bila naplaćena u utuženom iznosu, odlučeno je kao u izreci presude. U odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata, odredbom članka 1115. ZOO-a propisano je da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Nadalje, odredbom čl. 1111. ZOO-a propisano je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obzirom na nepoštenost (ništetnost) ugovornih odredaba zbog povrede načela savjesnosti i poštenja koja se dogodila već pri sklapanju Ugovora o kreditu činjenica da su predmetne ugovorne odredbe nepoštene podrazumijeva i nesavjesnost ovdje tuženika, stoga tuženik kao nesavjesni stjecatelj duguje zatezne kamate od dana stjecanja, a koji datum između stranaka nije bio sporan.

20. U odnosu na odluku o naknadi troškova parničnog postupka temeljem odredbe iz članka 154. stavka 1., a s obzirom na uspjeh tužitelja u sporu u cijelosti, tužitelju je kao osnovan dosuđen trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 Eur te podneska od 11.07.2025. u iznosu od 50,00 Eur (Tbr. 7/1 i Tbr 8/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine, 138/23 dalje: Tarifa), te trošak zastupanja na ročištima 15.01.2026. i 15.04.2026. u iznosu od po 50,00 Eur što uvećano za PDV 25% te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 Eur te presudu u iznosu od 26,55 Eur iznosi ukupno 303,10 Eur. Na tako određen trošak tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude do isplate. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio i zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate.

U Sesvetama 20. svibnja 2026.

Sudac
Iva Raos

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu županijskom sudu u roku 15 dana od dana ročišta za objavu presude (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva istovjetna primjerka.

DNA:

- pun tužitelja
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30888-4b9b9**

Kontrolni broj: **0e1e4-79877-a63f3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.